

РЕШЕНИЕ

№ 2557

гр. Варна, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добрина Петрова

при участието на секретаря Антоанета М. А.
като разгледа докладваното от Добрина Петрова Гражданско дело № 20223110113652 по описа за 2022 година

Предявени са искове от П. Д. С. ЕГН ***** срещу „ВИП КОНСУЛТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК 201122703, с правно основание чл. 128 КТ и чл. 245 ал.2 от КТ за осъждане ответника да му заплати, сумата в размер на 2762,50 лева представляваща нетни трудови възнаграждение за периода 25.02.2021 г. до 01.06.2022 г., месечно възнаграждение в нетен размер от 162,50 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба в съда - 14.10.22г. до окончателно изплащане на задължението, както и мораторна лихва в общ размер на 265,38 лева дължима върху всяко едно месечно задължение от датата на падежа до 11.10.22г.

Ищецът твърди, че е полагал труд от 19.01.2021г. по трудово правоотношение с ответното дружество на длъжност „контрол по качеството в строителството“, за което е получавал трудово възнаграждение в размер на 162,50 лв. месечно за положен труд 2 часа на ден.

Твърди се, че трудовото правоотношение е прекратено от 01.06.2022г.

Тъй като, работодателят не е изплатил дължимото трудово възнаграждение му дължи и обезщетение за забава, ищецът предявява претенциите си пред съда. Претендира разноси.

Ответникът е депозирал отговор в срока по чл. 131 ГПК. Не оспорва, че между него и ищеца е съществувало трудово правоотношение. Прави възражение, че в процесния период 19.01.21г. до 01.06.22г. ищецът е ползвал неплатен годишен отпуск.

Претендира съдебно-деловодни разноси.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното от фактическа и правна страна и прави следните правни изводи:

Основното задължение на работника по трудовия договор е да престои труд, а основното задължение на работодателя е да му плаща възнаграждение за извършената работа. В тежест на ищеца е да установи, че е полагал труд, а в тежест на работодателя е да установи, че е заплатил уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и

съответно при прекратяване на трудовото правоотношение с работника да му заплати следващите му се обезщетения.

Съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че ищецът е полагал труд при ответника по трудово правоотношение, което е прекратено.

Основният спор между страните е през процесния период 19.01.21г. до 01.06.22г., ищецът П. С. бил ли е в неплатен отпуск и полагал ли е труд по процесния трудов договор за които да му се дължи възнаграждение.

Трудът на работника/ служителя е възмезден и работодателят дължи заплащане на уговореното трудово възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 128, т.2 КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, като чл. 242 КТ постановява, че положеният труд по трудово правоотношение е възмезден. И в двете разпоредби обаче изрично е упоменато, че трудово възнаграждение се дължи за извършената работа и положен труд. Следователно, предпоставка за уважаване на иск за неизплатено трудово възнаграждение е същото да е отработено. Следователно ищецът следва в условията на пълно и главно доказване да докаже главния факт, а именно, че е престирал труд.

В сключения между страните трудов договор №118/19.01.21г. е уговорено работно време 2 часа, място на работа гр. Варна на длъжност „контрольор качество“ с основно месечно трудово възнаграждение от 162.50 лв.

Ответникът по делото „Вип консулт инженеринг“ ЕООД, работодател на ищеца, твърди, че ищецът през процесния период е ползвал неплатен годишен отпуск и не е полагал труд.

В случая липсва подадена молба за ползване на неплатен годишен отпуск от П. С.. Липсва и изрична заповед от работодателя за ползването на такъв отпуск. При липса на подадена и подписана молба от работника или служителя за ползване на неплатен отпуск липсва основание за издаването на заповед, с която се разрешава ползването на такъв отпуск. Посоченото е в съответствие с изискването на чл. 160, ал. 1 от КТ, съгласно която работодателят по искане на работника или служителя може да му разреши неплатен отпуск, а такова искане в настоящия случай не е налице.

За времето на ползване на неплатен отпуск работодателя не дължи възнаграждение. По делото няма данни ищецът да е ползвал законно разрешен по правилото на чл. 160, ал. 1 от КТ /по молба на същия, отправена до работодателя, и дадено изрично разрешение от работодателя/на неплатен отпуск за длъжността за какъвто и да е срок. След като работодателят не е представил доказателства за противното, то следва да се приеме, че в процесния период ищецът не е ползвал неплатен отпуск. Липсват и ангажирани от работодателя доказателства, протоколи за неявяване на П. С. на работа.

От заключението на назначената и приета от съда, неоспорена от страните ССЕ се установява, че в разчетно платежните ведомости, работодателя не е начислявал трудово възнаграждение за процесния период, защото ищецът е бил в неплатен отпуск. Ведомостта за заплатите по правното си естество представлява вид счетоводна книга със записвания. Съгласно трайно установената практика доказателствената сила на счетоводните записвания е производна и тя не следва да се презюмира, а следва да се установи по безспорен начин. Това изискване е предвидено и с чл. 182 ГПК, съгласно която разпоредба вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. Погрешното отразяване във ведомостите на работодателя съобразно заключението на в.л. по ССЕ, че ищеца П. С. за процесния период ползва неплатен отпуск не води до извода, че същият не е полагал труд и не му се дължи действително възнаграждение.

А другите обстоятелства по делото в конкретния случай - трудов договор, представен

списък на лицата и превозните средства от ВиП консулт ЕООД, които ще посещават веонно формиране 32020 за изпълняване на договор за Ремонт на хранилище №7 във в.ф. 32020-Варна със срок до 30.03.22г.-л.93 от делото, сред които е името на ищеца, също така аргументират полагането на труд и дължимост на трудово възнаграждение на П. С..

Съдът не кредитера показанията на свидетеля *** ,тъй като не посочва конкретни моменти в които ищецът не е бил на работа и показанията му се ценят във връзка с обстоятелството, че ответника не представи молба от ищеца за ползване на неплатен отпуск.

Ответникът не доказва да е изпълнил задължението си да е заплатил на ищеца уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, поради което съдът намира предявените искове по чл.128 от КТ за основателни и те следва да бъдат уважени в претендираните от ищеца размери за нетно трудово възнаграждение съобразно приетото за безспорно дължимо и установено в заключението по ССЕ в общ размер на 1927,34 лева неизплатени трудови възнаграждения в нетен размер за периода от 25.02.21г. до 01.06.22г., като следва да се отхвърли за горницата над 1927,34 лева до претендираните 2762,50 лева.

Трудовото възнаграждение се дължи ежемесечно съобразно уговореното между страните. Ето защо, заявената претенция по чл. 245 от КТ се явява основателна за претендирания от ищеца период 25-число на месеца следващ, този за който се дължи трудовото възнаграждение до съответната дата Съобразно даденото заключение по приетата от съда ССЕ на в.л. Я.Л. и предявените искове се явяват основателни за сумата в размер от 172,79 лв., обезщетение за забава върху неизплатените месечни възнаграждения за периода 25.02.21г. до 01.06.22г. за периода от 25-то число на месеца следващ месеца за които се дължи до 11.10.22г., като следва да се отхвърли за горницата над 172,79 лв. до претендираните 265,38 лева, на осн.чл.245 от КТ.

Такси и разноски: На основание чл.78 ал.6 от ГПК, ответникът следва да заплати такса върху уважения размер на всеки един от исковете за иска с правно основание чл. 128 от КТ -77,09 лв., по чл.245 от КТ 50 лв.. т.е. общо 127,09 лева, както и направените разноски от бюджета на съда в размер на 255 лв.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца направените по делото разноски съразмерно с уважената част от исковете. Ищецът се представлява от адв. И. И. от ВАК едва в първо по делото заседание, като пердставеното пълномощно е от 10.01.23г.-л.35 от делото. В случая се претендира адв.възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, на адв. И. Т. И. следва да се присъди минималния адвокатски хонорар определен по чл.21 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за сумата от 510,01 лв. лева в производството по чл.128 от КТ вр.чл.245 от КТ.

На осн.чл.78 ал.3 от ГПК, следва да се присъдят разноски на ответника съразмерно с отхвърлената част на исковете.

Направено е възражение от ищеца за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от ответника. Съгласно чл.1 от Наредбата №1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждението за оказаната от адвокат правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента , но не може да бъде по-малко от определения в същата минимален размер за съответния вид правна помощ. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК, ако заплатеното от страна възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съобразно Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1/ 09.07.2004 г. ограничение и е

свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. В случая се касае до адвокатско възнаграждение, което определено съобразно нормативната уредба Наредбата №1/9.07.2004г. по чл.7, ал. 2, т.3 от Наредба №1/04г., в минимален размер е 602,79 лв. без ДДС. Предвид размера на предадения иск, фактическа и правна сложност на делото, заплатеното адв.възнаграждение от 800 лв. е към минималния размер и не следва да се намаля поради прекомерност. Съответно на ищеца следва да се присъди сумата от 245,12 лв. за заплатено адв. възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

Мотивиран от гореизложените съображения и на основание чл.235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ВИП КОНСУЛТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК 201122703, със седалище гр.Варна да заплати на П. Д. С. ЕГН *****, както следва:

-сумата от **1927,34 лева** (хиляда деветстотин двадесет и седем лева и тридесет и четири стотинки), неизплатено нетно трудово възнаграждение за периода от 25.02.21г. до 01.06.22г., на осн.чл.128 от ГПК, ведно със **законната лихва върху главниц ата**, считано от датата на подаване на исковата молба в съда -14.10.22г. до окончателното заплащане, като **отхвърля** иска за горницата над 1927,34 лева до претендираните 2762,50 лева.

- сумата от **172,79 лв.** (сто седемдесет и два лева и седемдесет и девет стотинки), представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за за периода от 25.02.21г. до 01.06.22г., считано от 25-то число на месеца следващ месеца за които е начислено до 11.10.22г., на осн.чл.245 от КТ, като **отхвърля** иска за горницата над 172,79 лв. до претендираните 265,38 лева.

ОСЪЖДА „ВИП КОНСУЛТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК 201122703, със седалище гр.Варна да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненския районен съд сумата от **127,09 лева** (сто двадесет и седем лева и девет стотинки), дължима дж.такса, както и сумата в размер на **255 лева** (двеста петдесет и пет лева), разноски от бюджета на съда, на осн. чл.78 ал.6 от ГПК.

ОСЪЖДА „ВИП КОНСУЛТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК 201122703, със седалище гр.Варна да заплати на адвокат И. Т. И. от АК-Варна сумата в размер на **510,01 лв.** (петстотин и десет лева и една стотинка), възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

ОСЪЖДА П. Д. С. ЕГН *****, да заплати на „ВИП КОНСУЛТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК 201122703, със седалище гр.Варна сумата от **245,12 лв.** (двеста четиридесет и пет лева и дванадесет стотинки) за заплатено адв. възнаграждение, на осн.чл.78 ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Варна: _____